

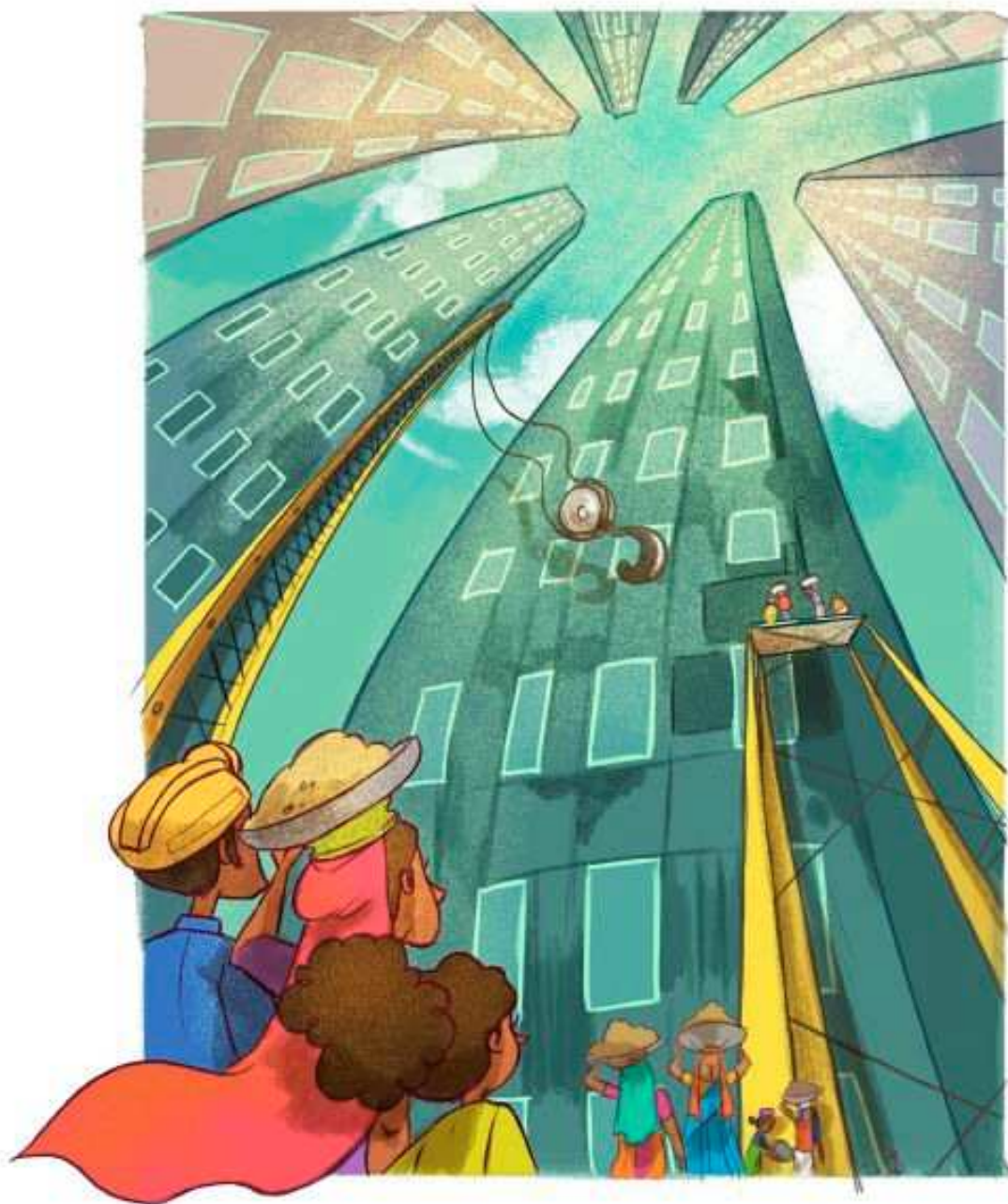

חיוך הפרפר

מאת מ. סוברמניאן
איור ל. נאידו
הודו

"תסתדרו בשורה" אומרת
לאילה מיס.
הבנות אוחזות בידיה זו של זו
ומקשקות ביניהן. רק קאווייה
עומדת לבדה.
כשהן מתחילות ללכת לאילה
מיס שואלת:
"מי מהן יודעת מה קורה לזחל
כשהוא מתבגר?"
לקאווייה מדגדג בבטן. היא
יודעת את התשובה! האם
להגיד משהו?

**קאווייה ומשפחתה עברו
לאחרונה לבנגלור מהכפר
שלהם. הם חיים באזור הבנייה
שבו עובדים הוריה.
קשה לגור בבית גמור רק
למחצה. ריח עשן באוויר ורעש
התחבורה סביב מקשים על
השינה. הבניינים הגבוהים,
המכוניות הממהרות והאנשים
העסוקים נותנים לקאווייה
להרגיש שהיא קטנה מאוד.**

קאווייה הולכת לבית הספר רק שבוע אחד. היא עוד לא דיברה עם אף אחד.
מה יהיה אם יצחקו מהמבטא שלה? או אם יתגרו בה כי עוד אף פעם לא הלכה בית
הספר?
אבל היא נושמת עמוקות ומרימה את ידה. בעיר הרועשת כמו בנגלור היא לא יכולה
לשקוט לתמיד.

"כשהזחלים מתבגרים הם נהיו
לפרפרים" אומרת קאווייה .
"נכון!" אומרת לאילה מיס.
"זחלים נשארים זחלים רק שבועות
בודדים" אומרת קאווייה "הם כל הזמן
רק אוכלים עליים."
"אז הם בוודאי נעשים גדולים מאוד"
אומרת מארי חברתה לספסל.
"נכון!"
"ואחרי שהם אוכלים ואוכלים ואוכלים
הם אורגים פקעות על הצמחים. הם
נכנסים פנימה ושם ומשתנים" אומרת
קאווייה .

**"זה נכון" אומרת לאילה מיס "הם נשארים בפקעות שלהם בערך
שבועיים**

**ויוצאים כשהם כבר פרפרים."
"ראי! אנו כבר בגן!" אומרת מארי.
קאוויה נדהמת. הגן מכוסה בפרפרים!**

פרפרים כחולים בצבע
של נהרות.
פרפרים צהובים בצבע
שמש.
פרפרים כתומים בצבע
של פרי צ'יקו בשל.
פרפרים שחורים-לבנים
בצבע שניל שמיים ביום
גשם.
כל אלה צבעים מהכפר
שלה, שקאווייה רגילה
אליהם.
לבה דופק חזק.

**"הפרפרים האלה עפים כל שנה אלפי קילומטרים אל הגן הזה" אומרת לאילה מיס
"הם באים הנה כדי למצוא יותר אוכל, מזג אוויר טוב יותר ומקום בטוח להטלת הביצים
שלהם. קוראים לזה "נדידה"."**

"האם הם לא מתעייפים כשהם מניעים את כנפיהם כל כך הרבה זמן?" שואלת אחת התלמידות.
"כשרוח נושבת חזק הם לא צריכים להניע את הכנפיים" אומרת קאוויה "הם פורשים אותן וגולשים באוויר."
"זה בוודאי מקפיץ אותם" לוחשת מארי לקאוויה .

קאוויה נזכרת בנסיעה
שלה באוטובוס עד
בנגלור, דחוקה בין כל
המזוודות שלהם.
מוקפצת ומטלטלת
שעות על גבי שעות.
האם כך מרגישים גם
הפרפרים ברוח?

**"הפרפרים הנוודדים עפים לאורך
הנהרות. מדי פעם הם נוחתים
על החופים וסופגים מזון דרך
רגליהם. קוראים לזה "רפרפת
בוץ" אומרת לאילה מיס.
"רפרפת בוץ?" אומרת מארי
"זה נשמע מצחיק."
קאוויה ומארי מחייכות זו לזו.
"זה נכון" אומרת קאוויה "אבל
עכשיו קשה למצוא בוץ מתאים."
קאוויה יודעת. בכפר שלה
מובילים חול מגדות הנהרות.
אבל עכשיו נעשה חם יותר ויותר,
ופחות גשם יורד.**

בשנה האחרונה הנהר התייבש. לפרפרים לא היה מספיק
מים לרפרפת בוץ.
גם למשפחה של קאוויה לא הספיקו מים לגידולי שדה.
לכן הם עברו לבנגלור.

"את יודעת הרבה על הפרפרים" אומרת לאילה מיס.
"כי אלה החרקים האהובים עלי" עונה קאוויה .
"ולמה את אוהבת כל כך את הפרפרים?" שואלת מארי.
וקאוויה- איך היא יכולה לבחור רק תשובה אחת?
היא אוהבת אותם כי הגוף שלהם הוא מדי פעם מנומר או מפוספס.
וכי הם שותים צוף הפרחים באפים הארוכים שלהם. וכי הם מפזרים
את אבקת הפרחים ובכך מרבים את הפרחים בעצמם.

"הם עפים למרחקים אבל מתיידדים עם חברים חדשים בכל מקום" אומרת קאוויה
ולוחצת את ידה של מארי "הם קטנים מאוד אבל גם אמיצים מאוד."
"בדיוק כמוך" אומרת לאילה מיס.
וקאוויה מחייכת בחיוך רחב כמו כנפי הפרפרים.